

Birgit: Var der tale om en forelskelse?

Kim: Ikke i starten, nej. Jeg vil sige, at vi var alle på børnehjemmet - voksne og børn - kammerater.

Birgit: Var jeres forhold kun baseret på sex?

Kim: Nej, det kom faktisk uskyldigt, vil jeg kalde det. Vi var ikke sexobjekter, hvis man kan kalde det sådan.

Birgit: Lå det sådan i luften på det børnehjem, at det var i orden, at man bollede sammen, både voksne og børn?

Kim: Nej, for vi var ret diskrete. Pigerne havde deres hemmeligheder. Drengene havde deres hemmeligheder. Vi har også siddet og leget med hinanden, piger og drenge indbyrdes.

Birgit: Har hun nogensinde talt om, at det var ulovligt, det I lavede?

Kim: Nej, men jeg tror, at vores indstilling på børnehjemmet var sådan diskuteret i almindelighed. Vi snakkede ikke og fortalte ikke uvedkommende om det.

Birgit: Har det betydet noget for dit senere seksualliv, at du startede så tidligt, og så at du startede med en kvinde, der er så meget ældre end dig selv?

Kim: Ja, i voksenforholdet, det startede måske på et tidligt stade, men jeg har prøvet det med andre børn, både piger og drenge.

Birgit: Du er 45 år gammel i dag og har selv tre børn. Hvad ville du sige til, at dine børn kom hjem en dag og sagde, at de var forelsket i en, der var betydeligt ældre end dem selv? Jeg tænker her på, at dine børn er under den seksuelle lavalder?

Kim: Jo, jeg tror, at jeg ville tage det afslappet, fordi jeg selv har været involveret på den led som barn.

Birgit: Du mener, at en forelskelse, den bør ikke handle om nogen alder?

Kim: Absolut ikke, fordi man som nyfødt højst sandsynligt er forelsket.

Birgit: Men der er ikke nogen af dine børn, der har været ude for nogen af de ting?

Kim: Jo, den ene af vores børn har været udsat for en voksen person, der blev forelsket og opsøgte hende på hendes værelse, men blev så afvist. Vi diskuterede det så i familien bagefter, og hun ønskede ikke at se vedkommende mere.

Birgit: Og det respekterede I?

Kim: Ja, fordi det må være den forelskede part, der er uinteresseret, som afgør det.

Birgit: Var hun under 15 år?

Kim: Ja, hun var 14 på det tidspunkt.

Birgit: Hvordan ville I have taget det, hvis nu hun havde været forelsket i ham?

Kim: Ja, forelskelsen må jeg respektere. Så vil jeg sige, at det nok er parterne selv, der afgør det. Jeg vil ikke spænde ben.

Birgit: Det vil du ikke, men samtidig med det, så ved du godt, at det er ulovligt at blive forelsket i en, der er ældre end en selv, når man er under 15 år?

Kim: Jo, men det skulle ikke være sådan.

Birgit: Ja, men hvordan skulle det så være?

Kim: Ja, jeg synes, at den seksuelle lavalder på 15 år, den er helt misvisende. For et forhold, der kommer i retten, hvor vedkommende er under 15 år, som pige bliver hun ikke spurgt, om hun selv har spillet op. Men når hun er 15, så kan hun både have spillet op, ja endda i politiets øjne virke som luder. Ja, de behandler hende som sådan.

Vesterbro Natradio

om positivt erfaret incest d. 29/11-1985¹¹

Første del består af bandede interviews, anden del af direkte samtaler mellem sexologerne

Jette Bach, Bent Petersen, Peter Schmidt og lytterne

Redigeret samt forkortet udgave.

(Udsendelsen bringes her fordi denne lokalradioudsendelse, klarere og mere sammenhængende end noget andet jeg har været med til, formidler en opfattelse af incest som jeg siden 1982 konsekvent har givet udtryk for i TV, radio, aviser, i sang og musik. Udsendelsen medtages fordi dennes og min opfattelse af incest, efter min mening, er den umiddelbare årsag til at "Socialpædagogen" besluttede at gennemføre den mediehetz mod mig, som er dokumenteret i 4. del af nærværende bog.

Et interessant spørgsmål er, om hetzen i virkeligheden handler om en faglig magtkamp. Alle større pædagog-faglige organisationer følger nøje med i udviklingen af alle former for børnepasning, som de måske opfatter som en trussel mod deres fag, der jo består af professionelle børnepassere. Udgangspunktet for hetzen var lige præcis "Anti-pædagogisk netværk" - et netværk af personer der vil fremme den anti-pædagogiske idé, men som af pædagogerne muligvis blev opfattet som "private børnepassere". I denne forbindelse er det nok så relevant at mindes den danske filosof Arno Viktor Niensens tale "Overvejelser" i DR P1 d. 7/12-1996 om misbrug af børn i en dansk propagandakrig: "Denne propagandakrig har man vundet når man har udpeget børnemorderen/børnemisbrugeren. Krigen rettes mod alt og alle i disse tider. Samtidig er de fleste af anklagerne mere eller mindre fantasi uden hold i virkeligheden. De iskolde kendsgerninger bag alt dette er stræben efter magt, penge og karriere for en hær af socialarbejdere og allehånde professionelle, der på en eller anden måde vil tilknyttes guldgruben - der anklager andre for at misbruge børn.")

Indledning:

Kai Nielsen: Findes der lykkelig blodskam, af Peter Schmidt og Kai Nielsen. Udsendelsen er uafhængig af eksisterende seksualpolitiske grupper såsom Pædoofilgruppen eller Joansøstrene. De mest tabubelagte emner i vort samfund er så afgjort incest og død. Vi har valgt at nærme os dette følsomme emne fra en anden vinkel end formiddagsbladenes ofte ensidige, sensationsprægede overskrifter, som klart og udelukkende beskæftiger sig med de negative sider, hvor der er tale om groft misbrug eller overgreb. Det primære formål med vores udsendelse er at bidrage til, at den almindelige befolkning får en bredere indsigt i blodskamsproblematikken end den gængse.

Vi tager klart afstand fra blodskam, hvor der er tale om misbrug eller tvang, men vi har i denne udsendelse bestræbt os på udelukkende at beskæftige os med den mest fortiede del af incest. Derfor har vi kaldt den "Findes der lykkelig blodskam?"

Frem til kl. ca. to vil der blive lejlighed til at høre interviews med cand.psych. Hans Hessellund, filminstruktør og forfatter Christian Braad Thomsen og cand.psych. Bent

¹¹ "Lykkelig blodskam findes. Lyt til Radio Vesterbro 23.30-05.00, 29.11.85. 101,7 Mhz." Sådan lød en annonce i Kom Frit Frem i Politiken tre søndage i træk, nemlig d. 10., 17. og 24. november, 1985, inden omtalte udsendelse gik i luften i Københavnsområdet. Der var også en mindre annonce i dagbladet Information. Udsendelsen fik foromtale på en iøjnefaldende og fremtrædende side 2 i dagbladet Aktuelt, mandag d. 25. november, 1985. Overskriften lød: "Propaganda for sex med børn". Selv om omtalen er lidet flatterende er der alligevel tale om en god og stort opslået opmærksomhed rettet mod en dengang kommende udsendelse, som evt. interesserede så selv kunne få et nærmere kendskab til på egen hånd.

Petersen. Derudover bringer vi personlige beretninger, bl.a. en 17-årig pige, 2 mødre, hvis børn får lov til det hele, og en 24-årig om sit kærlighedsforhold til en 13-årig dreng. Kl. ca. to vil telefonerne være åbne for dine kommentarer. Og du vil her have en mulighed for at stille spørgsmål direkte til sexologerne Jette Bach og Bent Petersen, som vil være inde i studiet. Du er velkommen til at ringe fra kl. ca. to på tlf. 01 21 29 84.

Båndede interviews:

1. En kvinde om da hun var 12 år

(Uddrag fra bogen "Children and Sex" af Constantine og Martinson. Little, Brown and Company, Boston 1981, oversat af Peter Schmidt og trykt her med tilladelse af dr. Frits Bernard. Bragt i Ekstra Bladet 26/11-1984 som en del af en serie om sex mellem voksne og børn, udarbejdet af Eva Bostrup i samarbejde med Peter Schmidt.)

Peter: Det første indslag, vi skal høre, er et indlæg fra en nu voksen kvinde om dengang, hun var en 12-årig pige. Den 12-årige pige har oplevet, hvad vi kalder lykkelig blodskam. Men før vi går i gang med indlægget, vil jeg gerne lige sige, at jeg betragter beretningen fra pigen som blodskam, på trods af at pigen selv siger, at det drejer sig om pædofili - og pædofili det vil sige seksuelle oplevelser mellem voksne og børn udenfor familien. Det er hendes opfattelse af det forhold, som hun havde til "Onkel" Herman, som hun kalder ham. Ganske kort vil jeg sige, at hun kalder ham onkel og han er en faderfigur, og det vil sige at der er tale om en forældre- eller familielignende rolle, og det er, ifølge min egen definition noget, der placerer dette her indenfor, hvad jeg vil kalde blodskam.

Men nu skal vi lige høre den 12-årige pige - eller den voksne kvinde, der fortæller om dengang, da hun var 12 år. Vær så god!

"Jeg havde en oplevelse med en voksen mand, da jeg knap nok var 12 år gammel, men omstændighederne var ikke sådan, at man ser tilbage på dem med rædsel. Tværtimod, jeg har nogle meget fine minder om det første, dog noget bizarre bekendtskab, jeg stiftede med sex, og hvad der skete for 8 år siden har ikke haft nogle dårlige konsekvenser. Det er ikke noget problem for mig, og jeg er hverken blevet oversexet eller frigid. Det eneste der skete var, at jeg i en meget tidlig alder lærte, hvordan en mand og en pige kan tilfredsstille hinanden.

I mit tilfælde vil man aldrig kunne tale om voldtægt. Instinktivt anvendte jeg min forførelseskunst og var en smule udfordrende. Onkel Herman var først i fyrrerne (selv om jeg ikke kan sige det nøjagtigt) og ikke rigtig en onkel, men min "Lillebror", og jeg kaldte ham det, fordi han ofte besøgte os i vores hjem. Nogle gange flippede han ud i leg, eller når han havde lyst til det, elskede han at hive mig i mine rottehaler, kilde mig i siden, eller give mig et "bitte" knus.

Engang så jeg ham kigge ind under min bluse, mens jeg plukkede jordbær, og det er en nok så stor opdagelse for et pigebarn i den alder, især når man, som jeg dengang, var enormt stolt over, hvordan de små bryster allerede var begyndt at tage form. Jeg husker godt, at jeg rødmede, men fortsatte som om jeg ikke havde bemærket dette. Jeg havde egentlig lyst til at åbne min bluse, så Onkel Herman kunne se, at jeg var ved at blive en voksen pige. Først havde jeg ikke mod, men senere, cirka midt på dagen, mens vi hakkede i jorden, tog jeg meget modigt blusen af, så jeg kunne være ligesom Onkel Her-

man, og så meget sporty ud, da jeg viste min nøgne krop.

Pudsigt nok var jeg ikke længere genert. Han smigrede mig, men naturligvis slugte jeg det hele råt. Jeg havde intet imod, mens jeg sad på en træstamme, at han satte sig foran mig, følte på mine bryster og gned sine fingre over mine brystvorter. Det var ikke vammelt, beskidt eller afskyeligt, fordi, ja fordi det var Onkel Herman. Noget som naturligvis aldrig kan forklares, men som kun kan føles og opleves, når man kendte ham, som vi børn kendte ham.

Som altid førte det ene til det andet. Så vidt jeg kan huske, gik der knap 10 minutter, inden han havde mig stående halvnøgen foran sig, men i sikkerhed bag gardinerne. Og selv det syntes at ske af sig selv. Da jeg løftede mine arme op bag mit hoved, fordi jeg i spejlet derhjemme havde opdaget, at mine bryster så større ud, sagde Onkel Herman, at jeg snart også ville få hår under armene, og så røg det stolt ud af mig, at jeg havde lidt "dernede". Dette ville han ikke tro på (eller lod som om han ikke troede), fordi mine armhuler var bare, og da jeg insisterede, sagde han naturligvis, at så skulle jeg bevise det. Men da jeg begyndte at tage mine jeans af, trak han mig straks indendørs.

Jeg ved, at jeg ikke havde planlagt at tage alt mit tøj af, men da jeg havde taget tilstrækkelig meget af til at vise ham nogle lyse hår, blev jeg pludselig meget modig og trak det hele af. Naturligvis vidste jeg, at min lille, nøgne krop ikke lignede noget som helst, men dengang oplevede jeg mig selv som en filmstjerne, fordi Onkel Herman kiggede på mig, som var jeg Sophia Loren. Selvfølgelig fik jeg en lidt underlig fornemmelse af at stå der nøgen, men ikke spor ækelt, som kort forinden ved sportsundersøgelsen (for basketball), da jeg måtte trække benklæderne ned. Jeg var helt afslappet sammen med Onkel Herman. Han var faderlig, men ikke for længe, for da jeg satte mig på hans knæ, begyndte han at kysse mig og stryge mig hen over mine bryster, mave og lår med sine store hænder. Hans fingre fik hurtigt travlt mellem mine ben. Jeg oplevede det som noget fantastisk, ikke så meget p.g.a. hvad jeg følte, som p.g.a. hvad han gjorde. Jeg tror, at jeg forstod, at han kunne lide unge piger og greb chancen, og frivilligt lod jeg ham gøre, hvad han ville. Han var så sød og sagde sådan nogle dejlige og kærlige ting.

Nu ser jeg tilbage på dette som en sær, men alligevel fin første oplevelse; faktisk kunne jeg lide dette så meget, at jeg da jeg gik hjem, spurgte om jeg måtte komme og lege igen. Det ville Onkel Herman også, så vi aftalte at gå en tur i haven den efterfølgende dag efter aftensmaden. Onkel Herman arbejdede ofte der, men nu ville der altså ikke blive arbejdet. Jeg ville hive min kjole af med det samme, men han trak mig hen til sig og begyndte at tale alvorligt med mig. Han sagde, at han ikke kunne gøre det mere, og at han kunne sættes i fængsel for, hvad han allerede havde gjort. At mine forældre aldrig ville tilgive ham, hvis de opdagede, hvad der var foregået osv. Men da jeg sagde, at jeg nød, at han kiggede på mig nøgen, og at han strøg mig over det hele, så blev vi en slags "blodsbrødre" for at kunne holde på vores hemmelighed. Så tog han mit tøj af og lagde mig på den gamle og slidte sofa og kyssede mig over det hele. For mig var det en vidunderlig følelse.

I løbet af denne sommer blev jeg langsomt indviet og "vækket op", og kort derefter tog Onkel Herman også sit tøj af og lærte mig alle slags stillinger og glæderne ved at slikke og sutte. Men han havde altid kontrol over sig selv (og det opfatter jeg som en virkelig præstation) og havde ikke rigtigt samleje med mig. Ind imellem var det tilstrækkeligt for ham blot at kigge på mig, især da jeg udførte gymnastikøvelser nøgen for ham.

Jeg vil gentage, at jeg ikke ønsker at forsvare, hvad Onkel Herman gjorde, og jeg

ønsker bestemt heller ikke at rose pædofili højt, men jeg tilbragte lige så fin en sommer som han. Det har bestemt ikke skadet mig. Det afhænger af, hvad en pædofil gør, og hvordan han gør det. Om han virkelig elsker børn (og det går som regel hånd i hånd), om han vil forstå og have sympati for barnet og derfor nøje vide, hvad han kan og ikke kan. I mit tilfælde kunne det gå langt. Og Onkel Herman vidste det, idet han var alt for kærlig til at ødelægge noget definitivt for sin egen fornøjelses skyld."

2. Cand. psych. Hans Hessellund¹², AUC:

Peter: Jeg ved, at du har beskæftiget dig med emnet blodskam. Derfor vil jeg gerne stille sig følgende spørgsmål: Findes der lykkelig blodskam?

Hessellund: Der findes vel lige så meget lykkelig blodskam, som der findes lykkeligt samvær mellem mennesker, ja. Der er to typer incest, som jeg synes man godt kan skelne imellem. De forhold, vi læser om i aviserne, der refererer til situationer, som enten er kommet til sundhedsmyndighedernes kendskab eller primært til politiets kendskab, og så er det ofte sammenfaldende overgreb mod børn, så kommer både politi og andre ind i billedet.

Men det er én type af blodskamsforhold, som vi kender vældig godt, omend ikke andet, så fordi det står i overskrifterne i dagspressen. Og det er som hovedreglen altid negativt. Og hvordan det bliver opdaget, det kan der være mange forskellige grunde til.

Så er der et andet sæt af incestforhold, som kun er kendt mellem de involverede parter. Der ser det selvfølgelig noget anderledes ud. Specielt hvis man interesserer sig for den del, der er lidt svær at finde, men som ikke har haft personlige problemer med det, ud over de problemer der altid er, når mennesker har interne forhold til hinanden. Det ved man jo, det er aldrig den rene dans på roser. Der ser det jo anderledes ud, og der vil det i en del tilfælde vurderes som positive oplevelser, man har haft. Også lang tid efter at forløbet er ophørt.

Peter: Er der nogen, der ved noget om, hvad der findes flest af, af de to typer?

Hessellund: Det er naturligvis det, som ikke er kendt. Det gælder enhver form for social-tvivlsom adfærd, at det kun er toppen af isbjerget, man ser.

Peter: Ja, det er næsten indlysende.

Hessellund: Ja, det er noget med et par procent. Det er jo ikke mange tilfælde, der kommer til myndighedernes kendskab om året. Undertiden kan det være langt under hundrede. Men hver eneste gang - det er jo ligesom drab - hver eneste gang der sker noget så usædvanligt i social henseende, der samtidig overtræder nogle meget indgroede normer og regler, så bliver det slået stort op.

Peter: Det står i skærende kontrast til, hvad der egentlig foregår.

Hessellund: Ja, med udgangspunkt i nogen af de generelle undersøgelser over normale menneskers oplevelser på det punkt, så ser det ud til, at der i hvert fald er 2%, der har oplevet det. Sætter man det op på tal, så er det temmelig mange.

Peter: De undersøgelser, du har din viden fra, er det mest udenlandske?

¹² Da der er gået nogle år siden dette interview fandt sted vil jeg bemærke at jeg ikke kender Hessellunds indstilling til incest i dag.

Hessellund: Ja.

Peter: Mener du, at det også gælder for danske forhold?

Hessellund: Ja.

Peter: Hvad bygger du det på?

Hessellund: Det gælder på alle andre dimensioner hvad angår den seksuelle adfærd. Der er en forbløffende parallelitet mellem udenlandske undersøgelser og danske. Udenlandske i den forstand, at de refererer til vesteuropæisk kulturtradition.

Peter: Findes der nogle sociale lag i samfundet, hvor der er flere tilfælde af lykkelig blodskam?

Hessellund: Det ser ud til, at i de tilfælde, hvor der er flest med en positiv oplevelsesmæssig side, det findes hos folk, der ligger på et vist udviklings-, uddannelses- og livsudfoldelsesniveau. Det har noget at gøre med viden og at være vant til at reflektere over ting og tabuer, og hvad der ellers er, og at være oplært til at tage stilling til tingene selv og ikke bare at overtage forbud.

Peter: Har det også noget at gøre med hvilke sociale lag, der har penge til at gøre mere eller mindre, hvad de har lyst til, også på tværs af loven?

Hessellund: Der findes en hel del velfungerende forhold, man har kunnet beskrive hos ikke-velhavende mennesker. Men selvfølgelig, chancen for at slippe godt fra tingene er da altid større, når man har ressourcer på alle områder. Det siger sig selv. Hvis man kan opbygge et psykisk overskud, så behøver man ikke at bruge det imod andre. Jeg tænker på, at jalousi jo spiller en væsentlig rolle i incestuøse forhold, lige som det gør i alle andre forhold. Nogen kan føle sig bedraget og af den grund finde på at anmelde den anden. Der er en del eksempler på, at kvinder, der i en fortrolig stund med deres nye ægtemand har afsløret, at de har haft et seksuelt forhold til deres bror på et tidligere tidspunkt. Det har undertiden været en så stærk oplevelse for den mand, at han har taget initiativ til, at konen så gik til politiet og så anmeldte et såkaldt overgreb, som måske endda kunne være meget gammelt. Det blev broderen som regel straffet for. Det hænger så sammen med, at det kunne den nye mand i kvindens liv ikke bære. En ting er, at det kan give problemer, og det kan det stadigvæk, hvis ens kone er for seksuelt erfaren. Hvis der så ovenikøbet er tale om forhold, der overskrider visse borgerlige grænser for sømmelighed, så kan jalousien gå hen og blive meget stærk.

Peter: Er der nogen dokumentation for, at en pige eller kvinde er blevet meget mere fortrolig med det seksuelle og sin egen krop, og dermed faktisk er seksuelt bedre i stand til at fungere, også i et ægteskab?

Hessellund: Der er nogle betingelser, der selvfølgelig skal være opfyldt. Det ser ud til, at den type erotiske forhold, hvis de ikke finder sted for tidligt i børns liv, d.v.s. fra ca. 10 år og fremefter, og det er sammen med personer, som man er fortrolig med og har tillid til og holder af, og aldersforskellen iøvrigt ikke er for stor, d.v.s. typisk brødre og søstre eller brødre og brødre, - da vil der være et sæt af udviklingsmæssige oplevelser, der i hvert fald ifølge deres egen rapportering opleves som noget med et positivt udfald.

Peter: Når du taler om 10-års alderen, så opererer du med nogle statistikker, d.v.s. at der godt kan være tilfælde under 10-års alderen, som alligevel er ligeså gode som dem, der er over, men at de bare er færre i antal.

Hessellund: Det kan de være, men det kommer igen an på, hvad det er for en konstellation, vi har med at gøre. Hvis det er en pige, og det er faderen, så kan det i mange tilfælde være yderst problematisk, for uanset om vi kan lide det eller ej, så ligger der også noget med magtforhold i seksualitet. Men det ser ud til, at jo mere ligeværdige og ligebyrdige partnerne er, jo mindre negativ effekt har det.

Peter: Udover det at man er ligeværdige og mere eller mindre ligestillede, og der så kommer et positivt udfald ud af det for børn under 10 år, hvilke andre faktorer kan du nævne, som ville sandsynliggøre, at udfaldet bliver positivt?

Hessellund: Det allerbedste er, hvis det ikke kommer til alt for mange voksnes kendskab. Det har vist sig, at det man kan beskrive som negative virkninger af incest, det er netop de voksnes - set med barnets øjne - fuldstændig overdrevne reaktioner overfor noget, som måske for barnet endda var meget rart. Noget som barnet ikke selv forbandt med noget grimt. Det er omgivelsernes meget stærke reaktion på børnenes eksperimenter med hinanden.

Peter: Kan en incest-hemmelighed styrke en familie mod en fjendsk omverden?

Hessellund: Det er et alment princip, at noget vi er fælles om, vil de andre bruge til at splitte os ad med. Ja, det kan det være. Det forudsætter, at børn virkelig kan holde tand for tunge. Det kan være svært for børn. Det kan jo være svært nok for voksne.

Peter: Er blodskam mere udbredt i andre kulturer?

Hessellund: Ja, det ser ud til, både i historisk tid, og uden at jeg lige kan nævne nogle bestemte samfund, så findes der en stribe, som ikke har det incest-tabu, som vi betragter næsten som en naturlov, vi skal have. Det vil sige, at der ikke er noget explicit forbud, hverken i religionen eller i lovbestemmelser, som forbyder seksuelt samvær mellem nært beslægtede.

Peter: Jeg vil gerne snakke lidt om indavl. En italiensk sociolog, Francesco Alberoni, har engang sagt, at der overhovedet ikke er nogen videnskabelig, rationel grund til at forbyde blodskam i dag, i hvert fald ikke for voksne over 18 år. Det vil sige at indavl, det betyder åbenbart ikke noget i dag?

Hessellund: Næh, fordi i den forstand, at prævention er både legalt og anbefalet, og at vi har fri abort, så spiller det jo ingen rolle. Den begrundelse bortfalder også, men så er der en detalje i det, at hvis to sunde søskende går i seng med hinanden, og pigen bliver gravid, så er chancen for at få et sundt barn så tæt på 100%, som den kan være. Til gengæld kan der eksistere en række ikke-dominerende træk i generne. Hvis man er uheldig, så kan sådan to recidive træk slå igennem. Det var vist sådan blødersygdommen efterhånden fik effekt. Men det er efterhånden nogle hundrede år siden.

Peter: Så det betyder ikke noget i dag?

Hessellund: Nej, det betyder ikke noget, det er kun et forsøg på en rationalisering af noget, som er grundlæggende irrationelt. Det har ingen interesse. Ethvert menneske kan jo risikere, at befrugtningen bliver til et defekt barn. Det har man jo set masser af eksempler på.

Peter: Der er ikke større sandsynlighed for, at søskende...

Hessellund: Næh.

Peter: Det gælder også for forældre og børn?

Hessellund: Jo, det vil det jo gøre. Det genetiske billede hos forældre og børn ligner ikke hinanden ret meget, iøvrigt.

Peter: Er der nogen dokumentation for, at holdningen til incest kan skade børn?

Hessellund: I de tilfælde, hvor et forhold bliver afsløret, om jeg så må sige, så bliver den f.eks. 7-8-årige dreng eller pige viklet ind i stribevis af afhøringer og forskrækkelser fra de voksne, og en evindelig turen frem i "hvor var det frygteligt", "hvor var det hæsligt" osv. osv.

Peter: Gælder det også, hvis barnet selv har oplevet forholdet som noget lykkeligt?

Hessellund: Ja da, barnet kommer vel i tvivl.

Peter: Men det vil sige, at f.eks. politiforhør og domstole...

Hessellund: Ja, det har vist sig at have en uhyre skadelig virkning. Der bliver for så vidt lagt et forfærdeligt skyldpres på børnene.

Peter: Du har måske et kendskab til, hvordan et politiforhør foregår?

Hessellund: Ikke udover de beretninger, der er i forbindelse med børne-psykiatrisk litteratur. Skal man tro referaterne af forhør af unge piger, der er blevet voldtaget, så er det ikke det mest behagelige i denne her verden at blive spurgt ud på den måde, det undertiden foregår på.

Peter: Efterhånden kommer der flere og flere professionelle incestbehandlere. Hvis vi forestiller os, at disse behandlere ikke kan skelne imellem positiv og negativ incest, tror du, at der kan komme en god behandling ud af det?

Hessellund: Næh, nu ligger der i behandlingsidéen, at der er nogen, der af en eller anden grund skal under behandling. Det er jo en anden slags mennesker end dem, som ikke ville drømme om at komme i behandling.

Peter: Jeg kan da forestille mig, at nogen ville blive tounget ind i det, selv om de har haft det godt, simpelthen for at undgå fængselsstraf?

Hessellund: Men så er vi straks inde i noget helt andet. Ja, det kunne man godt forestille sig, men det kræver faktisk en lovændring.

Peter: Er der noget, du selv har lyst til at sige her til sidst?

Hessellund: Det forekommer mig, at vi har været temmelig langt omkring, men jeg vil da nok sige, at der kunne måske være en fordel i, at man trænede sig i, at man reagerede lidt mindre automatisk, når man hører visse negativt ladede ord. F.eks. det med incest eller blodskam, at det må automatisk være ensbetydende med noget, der er forfærdeligt. Og det behøver det slet ikke at være.

Peter: Som socialarbejder, skolelærer eller pædagog, så skal man sådan ikke automatisk...

Hessellund:...gå ud fra, at der er tale om noget, som nødvendigvis må ende galt. Fordi det er der faktisk ikke dokumentation for, at det gør.

3. Filminstruktør og forfatter Christian Braad Thomsen:

Peter: Emnet lige til kl. 5 morgen er "Findes der lykkelig blodskam?", og I kan ringe til studiet og stille spørgsmål til sexologerne omkring kl. 2. Det næste indslag, vi skal høre, er et interview med filminstruktøren og forfatteren Christian Braad Thomsen. Det første spørgsmål, vi stiller ham, er "*Findes der lykkelig blodskam?*"

Christian: Ja, selvfølgelig findes der lykkelige blodskamsforhold. Problemet er, at man normalt ikke hører så meget om dem, fordi blodskam er kriminelt i endnu højere grad end homoseksualitet tidligere har været kriminelt, så er og bliver blodskam kriminelt. Og så er det selvfølgelig vigtigt for dem, der ønsker at fastholde kriminaliseringen af blodskam, at påstå, at der kun findes ulykkelige blodskamsforhold. Det er noget sludder, ligesåvel som der findes lykkelige homoseksuelle forhold, findes der selvfølgelig også lykkelige blodskamsforhold.

Peter: *Er det noget, der er dokumenteret?*

Christian: Jeg har først og fremmest en række private bekendte, som har levet eller stadigvæk lever i blodskamsforhold, som for de pågældende mennesker selvfølgelig skal bevares som en stor hemmelighed, men som jeg kun ud fra deres beretninger om dem, kan karakterisere som lykkelige. Men derudover findes der selvfølgelig også videnskabelig dokumentation. Der findes frem for alt den amerikanske bog, som hedder "*Children and Sex*", hvor en kvindelig psykiater, Joan Nelson, fortæller om, at hun selv som barn havde et seksuelt forhold til sin far. Og stadigvæk den dag i dag som voksen psykiater karakteriserer hun dette forhold som formentlig det lykkeligste erotiske forhold i hendes liv.

Peter: *Det var det forhold, du refererede til på høringen om pædofili i Huset i Magstræde?*

Christian: Ja.

Peter: *Du kan ikke huske nogle andre tilfælde fra den bog eller nogle andre videnskabelige rapporter, eller andet?*

Christian: Nej, det husker jeg ikke på stående fod.

Peter: *Det er også oplysninger, der ikke er så let tilgængelige og umiddelbare for de fleste mennesker, så det er ikke så underligt.*

Christian: Nej, det er klart, fordi sådan noget må jo nødvendigvis holdes hemmeligt i et samfund, der kriminaliserer det. Men jeg tror faktisk, hvis vi holder os til f.eks. den del af blodskamsforholdene, som eksisterer mellem bror og søster, at det er temmelig meget almindeligt. Jeg kender adskillige forhold og det tror jeg også andre lyttere gør.

Peter: *Her tænker du også på fuldbyrdet samleje eller tænker du på noget andet?*

Christian: Jeg tænker på begge dele, både samleje og anden form for seksuel omgang mellem bror og søster, det eksisterer bestemt.

Peter: *Når jeg stiller spørgsmålet om lykkelig blodskam, tænker du så også på, om det var lykkeligt eller ej, mens det foregik, eller om det også var lykkeligt i mange år efter, som du refererer til angående den amerikanske psykiater?*

Christian: Den pågældende psykiater påstår stadigvæk i en voksen alder, at det er den formentlig lykkeligste erotiske oplevelse, hun har haft. Det skulle ikke undre mig,

om mange blodskamsforhold nok er lykkelige og velfungerende, mens de står på, men som ikke bliver ved med at være det på grund af samfundets tabuering af det. Altså at de pågældende mennesker før eller siden får moralske tømmermænd over det, de har indladt sig på. At samfundets tabuering smitter af på den subjektive oplevelse af forholdet.

Peter: Hvad med hemmeligheden i et incest-forhold, er den i sig selv skadelig?

Christian: Jeg synes selvfølgelig aldrig, det er godt, at noget er nødt til at være hemmeligt, og jeg kan levende forestille mig, at det heller ikke er særligt frugtbart for de involverede parter i sådant et forhold, at det nødvendigvis skal holdes hemmeligt. Man kan udmærket forestille sig, at netop hemmeligholdelsen af forholdet til sidst må tage livet ud af det, for hvem har i længden overskud til at leve et hemmeligt liv.

Peter: Hvad så med hende psykiateren, du refererer til. I hvert fald i mange år har det været nødvendigt for hende at holde det hemmeligt, men hun siger alligevel, at det var lykkeligt.

Christian: Nu kender jeg ikke hendes forhold nærmere. Hun beskriver det kun meget sporadisk i artiklen i bogen "Children and Sex", men man kunne jo forestille sig, at netop i kraft af, at hun er psykiater - d.v.s. hun har beskæftiget sig med de ting teoretisk - har hun fået et mere afklaret forhold til det end de fleste, og derfor har kræfter til at stå frem med det. Hvad de fleste mennesker selvfølgelig ikke har.

Peter: Jeg er selv pædagog og jeg ved, at det er meget almindeligt og næsten en status og prestige for børn at have hemmelige klubber, mere eller mindre hemmelige kærester og steder, og et hemmeligt sprog at kommunikere med. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil sige, at de hemmeligheder er skadelige, næsten tværtimod, det giver børnene en mulighed for at komme væk fra de voksnes overordnede kontrol og evige overvågning. Hvorfor skulle det være anderledes med blodskam?

Christian: Jo, for de hemmeligheder, som du taler om, som børn har, er måske ikke rigtige hemmeligheder alligevel, fordi der har børnene jo netop et spil kørende med de voksne, at det her, det er så og så hemmeligt, men netop når de understreger, hvor hemmeligt det er, kommer de netop til at røbe, at der foregår noget, så det er så som så med hemmeligheden. Det er ligesom nogle falske love eller falske regler, som børn stiller op for at skabe en form for spænding i deres tilværelse. Nogle rigtige hemmeligheder er det ikke, når børnene kan fortælle, at det her er noget så hemmeligt.

Peter: Du tror ikke, at børn kan vinde en vis prestige ved at have et kammeratskab med en voksen person i eller udenfor familien, og at de gerne vil skilte med, at de har noget hemmeligt sammen, samtidig med at der egentlig foregår et seksuelt forhold, som selvfølgelig skal holdes hemmeligt?

Christian: Jo, hvis ellers jeg forstår, hvad du mener, så kan det selvfølgelig godt være prestigeskabende, at de har en hemmelighed sammen med en voksen. Men hvis det er en seksuel hemmelighed, så må den nødvendigvis være så hemmelig, så den ikke engang kan annonceres som en hemmelighed, der skaber prestige, for så begynder omgivelserne straks at blive mistænkelige og skal undersøge, hvad det egentlig er der foregår.

Peter: Hvilke faktorer mener du, der skal være til stede i et blodskamsforhold, hvis udfaldet skal være lykkeligt?

Christian: Jeg vil mene, der skal være de faktorer, som der altid skal være i et kærlighedsforhold mellem mennesker, nemlig en stor grad af jævnbyrdighed, en stor

grad af gensidighed. Og dermed siger jeg også, at i det øjeblik forholdet overhovedet får karakter af udnyttelse, specielt udnyttelse fra den voksnes side mod barnet, da kan det ikke længere fungere som et lykkeligt forhold. Da får det karakter af overgreb og da må man selvfølgelig tage meget kraftigt afstand fra det. Men i det øjeblik, man kan etablere et jævnbyrdigt og gensidigt forhold, så kan også incestuøse forhold fungere og fungere rimeligt.

Det betyder selvfølgelig, og det viser de amerikanske undersøgelser, jeg kender til også, at jo ældre barnet er, jo større mulighed er der for denne jævnbyrdighed, jo større mulighed er der for, at forholdet kan blive et gensidigt forhold. I de undersøgelser, jeg henviser til, som Joan Nelson har foretaget, er det sådan, at flertallet af børnene over 10 år, som fortæller om et frivilligt, incestuøst forhold til en voksen far eller mor, de beskriver forholdet som lykkeligt, som tilfredsstillende. Hvorimod det ikke gælder for de børn, som er under 10 år. Der har de fleste haft negative oplevelser med det, netop fordi, så vidt jeg kan skønne, at jævnbyrdigheden har manglet, så forholdet har mere haft karakter af udnyttelse.

Peter: Er det ikke statistikker, forskerne opererer med, når du taler om, at jo yngre barnet er, jo vanskeligere bliver det at gøre forholdet positivt. Men jeg synes f.eks. at lovgivningen omkring blodskam skulle tage højde for de positive undtagelser, der er for børn under 10 år. Jeg betragter mennesker som noget unikt, ikke som statistikker, og jeg synes også, at lovgivningen skulle forholde sig til det enkelte tilfælde hver gang, og ikke f.eks. gå sådan helt firkantet efter det, du siger der. F.eks. siger de at alle blodskamsforhold under 10 år skal forbydes.

Christian: Det er jeg helt enig i.

Peter: Du taler om, at tingene skal være på børnenes præmisser.

Christian: I den film, jeg har lavet om incest-tabu, som hedder "Den, man elsker", er der et eksempel med en pige, som fra 8-års alderen har et erotisk forhold til sin far. De gennemfører ikke samleje, de dyrker en form for gensidig onani, som resulterer i, at pigen fra 8-9-års alderen ikke bare giver sin far orgasme, men også selv får orgasme. Og det beskriver hun fra 8-9-års alderen som et lykkeligt og gensidigt forhold. Der er det problem i forholdet, at det nødvendigvis må holdes hemmeligt for alle, for ellers ryger faderen i spjældet. Men bortset fra hemmeligholdelsen, som er en stor byrde for pigen, så beskriver hun forholdet i sig selv som et lykkeligt forhold.

Så sker der det ulykkelige, at da pigen kommer i puberteten og ikke mere er interesseret i sin far, men hellere vil omgås jævnaldrende fyre, da er faderen ikke i stand til at give hende fri, så at sige. Hvor hun gerne vil have sin frihed, oplever faderen en bundethed og jalousi overfor de unge drenge. Så han begynder at købe hende til noget, hun egentlig ikke har lyst til mere, og mere eller mindre truer hende til at fortsætte forholdet. Og fra puberteten af er det mildest talt ikke noget lykkeligt forhold mere.

Men man kunne da udmærket forestille sig, at hvis denne far havde været i stand til at opleve forholdet på pigens præmisser, og opgive det, da pigen havde lyst til at opgive det, så havde et sådant forhold været tilfredsstillende og rimeligt for begge parter i den specielle situation, de nu var i.

Peter: Var der nogle detaljer omkring, hvordan pigen opnåede orgasme i så ung en alder?

Christian: Nej, det fortæller hun ikke noget om, men det er en kendt sag, eller kendt og kendt, det er det måske ikke, men i hvert fald findes der en meget spændende,

norsk psykiater, der hedder Thore Langfeldt, som har lavet nogle undersøgelser af, at børn i børnehvealderen faktisk er i stand til at få orgasme.

Peter: Ved du noget om den meget negative holdning til blodskam, det at alt hvad der hedder blodskam skulle være skadeligt for børn. Kender du noget til, at den holdning skader børn her i vores samfund?

Christian: Det mener jeg i høj grad, at den gør, og når jeg siger det, så bygger jeg på Sigmund Freud, hvis teorier om børns seksualitet i det hele taget har spillet en stor rolle for mig. Freud beskriver direkte i et af sine sene værker, "Kulturens byrde", incest-tabuet som måske den største lemlæstelse, som vores kærlighedsliv kommer ud for. Og dermed mener han selvfølgelig ikke, at forældre og børn skulle bolle med hinanden, men han mener, at incest-tabuet, d.v.s. angsten for fysiske berøringer mellem forældre og børn, denne angst sætter sig som en blokering af det naturlige forhold mellem forældre og børn. Jeg mener nemlig, at ethvert rimeligt forhold imellem forældre og børn også har en erotisk karakter, så sandt som det at røre ved hinanden, at kærtegne hinanden og kysse hinanden jo også er en del af vores erotiske liv.

Peter: Siger Freud ikke noget om, at børn har et reelt ønske om at gennemføre et samleje med de voksne?

Christian: Nej, det siger Freud ikke.

Peter: Hvor tæt kommer han så på noget, der hedder blodskam, sådan rent konkret?

Christian: Det er rigtigt, at en grundpille under hans teorier selvfølgelig er teorien om Ødipus-komplekset, og Ødipus gik som bekendt i seng med sin mor efter at have slået sin far ihjel. Og på den ene side mener Freud, at dette drama principielt udspiller sig i det ubevidste hos ethvert barn i 4-5-6-års alderen. Men han mener ikke så konkret, at ethvert barn i 4-5-6-års alderen også har lyst til at gå i seng med sin far eller sin mor. Han mener f.eks., og det lægger han stor vægt på, at piger i den alder ikke har samleje-forestillinger, de har ikke nogen forestillinger om, at man kan trænge ind i dem. Og formentlig ville de også tage skade af det, hvis man gjorde det i den alder.

Peter: Hvis børnene selv havde frihed til at gøre, hvad de selv havde lyst til, vil de tage skade af det?

Christian: Næh, det mener jeg ikke, de ville.

Peter: Hvor langt ville børnene gå, ifølge en freudiansk opfattelse?

Christian: Det tror jeg aldrig Freud selv har udtalt sig om. Hvis du spørger mig, hvad jeg tror, så tror jeg, at børn som er opvokset i en normal kernefamilie, hvis man overhovedet kan tale om, at kernefamilien er normal, og det kan man jo dårligt i vore dage. Men børn opvokset i en "normal" kernefamilie tror jeg egentlig ikke ville gå påfaldende langt i seksuel retning, hvis incest-tabuet ophæves. Jeg tror, at de ville undersøge visse ting og visse fornemmelser i deres egne og forældrenes kroppe, men jeg tror det i langt de fleste tilfælde ville blive på det relativt uskyldige undersøgelsesniveau. Og når de så har checket tingene af, så vil de vende sig mod deres jævnaldrende og opleve resten med dem.

Det betyder selvfølgelig ikke, at jeg ikke kender eksempler, for det gør jeg i høj grad, på at i hvert fald drenge i 5-6-års alderen direkte og konkret har udtrykt lyst til at gen-

nemføre samleje med deres mor. Jeg tror, at hvor samlejeforestillinger ikke er konkrete hos pigerne af fysiologiske grunde, så er de det hos drengene i vid udstrækning.

Jeg må indrømme, jeg er på gyngende grund, fordi vi ved så lidt om de her ting, men jeg vil personligt mene, at det absolut hører til undtagelserne, at en 5-6-årig dreng - uanset Ødipus-komplekset - decideret har lyst til at gennemføre samleje med sin mor. Det tror jeg kun, han har i undtagelsestilfælde som f.eks. et par tilfælde, jeg selv kender, hvor faderen ikke er tilstede eller hvor forældrene er blevet skilt mens barnet var i 5-6-års alderen, hvad der åbenbart er mere og mere almindeligt i vore dage, at forældrene går fra hinanden netop i de år der.

Jeg kender i hvert fald et eksempel, hvor drengen, fordi faderen netop ikke var der mere, har villet overtage faderens plads i hjemmet - og det tror jeg er noget alle, eller de fleste skilsmissefamilier kender til, at når faderen ikke er der, så vil den lille dreng - og det kan være utrolig sødt og charmerende - så vil han være faderen i huset på alle mulige måder. Og den dreng, jeg kender her, han ville altså også være det i sengen. Når moderen læste godnathistorie med ham, så ville han decideret have hende med ned under dynen og han havde erektion, og han var helt klar over, hvad den skulle bruges til.

Peter: Så var der tale om et reelt ønske i det tilfælde?

Christian: Ja, det var der. Der var tale om et helt klart ønske, som moderen havde svære problemer med, for på den ene side mente hun, at børns ønsker skulle opfyldes, men på den anden side havde hun faktisk ikke lyst til at bolle med sin søn, så han fik ikke den lyst styret.

Peter: Nu har der efterhånden været en del franske film om blodskam, hvor mødre har bollet med drengene.

Christian: Ja, f.eks. Bertolucci's "Luna", som lige har været i fjernsynet.

Peter: Ja, nu sagde du, at det var et reelt ønske. Kan man så konkludere, at hvis det ønske blev realiseret og moderen også havde en positiv holdning til sådan en oplevelse, så kunne det få et lykkeligt udfald?

Christian: Så er vi igen tilbage til det: Hvad er lykkeligt, når det må holdes hemmeligt? Jeg mener, at forholdet i sig selv godt kunne fungere lykkeligt, i den formentlig tidsbegrænsede varighed, det nu har. Problemet er, at vi lever i et samfund, der ikke vil tolerere den slags, uanset hvor lykkeligt og gensidigt, det så er, og som tvinger de involverede mennesker til at holde det hemmeligt. Og denne tvang synes jeg er problematisk.

Peter: Skulle man ikke tage den kamp op imod samfundet?

Christian: Jo, det synes jeg, man skulle. Jeg synes ikke, at samfundet har ret til at blande sig i, hvordan mennesker gensidigt og frivilligt lever deres liv. Samfundet har pligt til at gribe ind i samme øjeblik, der er tale om overgreb. Men samfundet tager fejl, når det tror, at alle incest-forhold per definition har karakter af overgreb, for det har de ikke.

4. Cand.psych. og sexolog Bent Petersen:

Peter: Sexologen Bent Petersen, der senere kommer i studiet, har vi på et bånd her. Det er meget kort, og han taler om noget, der er meget relevant og yderst interessant. Det er om uskadelig blodskam og om uskadelige hemmeligheder.

Bent: Jeg synes, at hele den opgejlede debat om incest, f.eks. blodskamsforhold, hvor børn har seksuelle forhold til deres forældre... Det er da klart, at det er skadeligt i og med, at forældrene sniger sig ind i ly af mørke og har sex med deres børn under trusler om død og lemlæstelse, om fængsel eller selvmord for mor eller far, hvis det kommer frem. Det er klart, at det skader. Det er tvungen i det.

Men seksuelle forhold, hvor far og mor og børn hygger sig med hinandens kønsdele, hvor det er en leg, der har jeg ikke kunnet se skader. Og nu taler jeg ud fra de voksne, jeg har talt med, som da de var børn, havde seksuelle forhold indenfor familie kredsen eller vennekredsen.

Seksuelle forhold, der kører på børnenes grænser, d.v.s. som kører så længe, børnene synes det er sjovt, som ophører når børnene siger stop, - dem har jeg ikke kunnet se kunne skade. Det er en meget ophidset debat, hvor man forveksler nogle ting. Det er klart, at den voldelige seksualitet, som kan være mellem børn og voksne, at det skader eller kan skade. Men man vil åbenbart ikke se, at der kan foregå noget seksuelt mellem børn og voksne, som ikke skader - men det findes altså.

Birgit: Kan det være en skade for barnet, at de måske kan komme til at rende rundt resten af deres liv med en hemmelighed?

Bent: Næh, vi har så mange andre hemmeligheder. Vi har da mange hemmeligheder, som børn ikke fortæller til nogen, så hvad skulle det skade?

5. To mødre og en far fortæller :

(Interviewene her var inkluderet i udsendelsen "Far, må jeg lege med din tissemand?" sendt fra DR 17/8-82. Peter Schmidt.)

Peter: Ja, blodskam kan ofte fortolkes enten som entydig blodskam eller mere eller mindre blodskam, og det er vores udsendelse også et eksempel på. Det næste indslag er om to mødre, der giver deres børn lov til næsten det hele, og en far, der ligeledes giver børnene lov til at udforske ham, så meget de har lyst til.

En mor: Han fik den kropskontakt, som han havde brug for, hvor han har været kontaktsøgende på den måde, at han er kommet og har lagt sig ved siden af mig, kravlet rundt på mig, har nydt det meget, og gør det stadigvæk og f. eks.siger: "Jeg skal ligge oven på dig". Han skal pille babs, som han kalder det, hvor han skal ligge og røre ved mine bryster, fordi det føler han en enorm tryghed ved, og det er evigt tilbagevendende. Der har heller ikke været nogen områder, som har været forbudte områder, men han har altid haft et meget naturligt forhold til min krop og også til sin egen krop, synes jeg nok.

En anden mor: De kigger meget på mine bryster og rører ved dem og undersøger dem, og så fortæller vi, at de har fået mælk, og at de har suttet, og så prøver de at sutte igen. De spørger også selv, om de får sådanne store bryster.

En far: De synes nok, at det er meget skægt at lege med min tissemand, når jeg går i bad. Det foregår tit om morgenen, når jeg er på vej i bad. De løber lige hen og skal lege lidt med tissemanden. De vil ofte gerne trække forhuden tilbage. De synes det er mægtig skægt, at den kan trækkes tilbage og at den kan trækkes frem igen. Altså, næsten hver gang de ser mig, så skal de lige prøve det. Det sker ret ofte. Nogle gange har jeg også fået erektion, når de har leget med tissemanden. Det syntes jeg var helt skægt, selv om jeg ikke føler noget specielt seksuelt ved, at de gør det. Jeg føler mere en eller anden nærhed og at vi er glade for hinanden i den situation, og at det er et eller andet med, at de føler, at de skal udforske mig... som de gerne vil have lidt kendskab til.

Min store pige har nogen gange sagt, at vi skulle bolle sammen, og til det har jeg sagt, at det er så helt i orden, så har vi ligget og kælet og væltet lidt rundt i sengen. Hun har også snakket om, at jeg skulle stikke tissemanden ind i hendes tissekone, og dertil har jeg sagt, at det behøver man ikke for at bolle, men at jeg desuden ikke kan gøre det, fordi hendes tissekone, den er for lille. Så har hun sagt, at "så vil jeg bolle med dig, når jeg bliver stor".

I den forbindelse har jeg nogen gange snakket med hende om, at når hun bliver stor, er det meget muligt, at hun gerne vil bolle med nogle andre, og måske har hun heller ikke lyst til at blive boende herhjemme. Det har hun lidt svært ved at forstå, og synes at hun meget gerne altid vil bo herhjemme. Det føler jeg også er et udtryk for, at for øjeblikket er hun meget tilknyttet til mig og vil gerne være sammen med mig, og oplever nok også mig som en, hun kunne tænke sig at bo sammen med, og også at det var mig, hun havde et forhold til, hvis man kan tale om det på den måde.

6. Interview med en 17-årig pige:

Peter: Det var Marilyn Monroe med "Mit hjerte banker for farmand" Nu skal vi høre et interview med en 17-årig pige, hvis hjerte muligvis tilhører både far og mor:

Birgit: Vil du fortælle om dine første seksuelle oplevelser?

17-årig: Ja, det var dengang, jeg var en 3-4 år gammel, og jeg pillede dynebetrækket af min dyne, og så kravlede jeg ind i det her dynebetræk med en bamse på min egen højde, og så legede jeg, at det var en mand.

Birgit: Hvad lavede du sammen med den mand?

17-årig: Ja, vi må have haft samleje.

Birgit: Hvordan kan du vide, at det var samleje?

17-årig: Fordi jeg kan huske, at jeg brugte den som en mand, altså sådan som jeg har set min mor og far gøre det. Og så har jeg brugt den på samme måde, og så har jeg fået den fornemmelse, at det var noget lækkert.

Birgit: Kunne du så på et tidspunkt skifte denne her bamse ud med et menneske?

17-årig: Ja, så har jeg leget med min bror, at vi var mand og kone, eller hvad vi har

været, men altså, vi har leget sammen, hvor vi... vi har ikke haft samleje, men vi har ligget og gnedet os op og ned af hinanden.

Birgit: Kan du huske, om du er blevet tilfredsstillet?

17-årig: Det tror jeg ikke, at jeg er blevet, men jeg kan bare huske, at vi har lavet det sammen og at det har været noget specielt.

Birgit: Var det en hemmelighed?

17-årig: Nej, det var det ikke.

Birgit: Hvorfor var det ikke det?

17-årig: Næh, fordi vi har set min far og mor gøre det og så har det bare været en leg, vi har leget.

Birgit: Men det udviklede sig ikke til noget samleje?

17-årig: Nej, ikke rigtigt.

Birgit: Hvad så med at onanere? Kunne I finde ud af at onanere sammen?

17-årig: Nej, det har vi aldrig gjort. Jeg har gjort det alene i en meget tidlig alder, men vi har aldrig gjort det sammen.

Birgit: Hvor tidligt var det?

17-årig: Jeg må have været en 9-10 år gammel, da jeg begyndte.

Birgit: Var der nogen, der havde vist dig, hvordan du skulle gøre, eller fandt du selv ud af det?

17-årig: Nej, min mor hun fortalte mig, at hun havde prøvet at gøre det med en bruser, og så tænkte jeg straks, at det måtte jeg også ned og prøve. Og det virkede.

Birgit: Du har fortalt mig tidligere, at du har set dine forældre have samleje. Hvordan har det påvirket dig og dit sexliv?

17-årig: Jeg har været meget ked af det først, fordi jeg blev drillet med det, men senere har jeg fundet ud af, at det faktisk har været en god indvirkning, fordi jeg ved, hvad sex er og jeg kan snakke fint om det med mine forældre.

Birgit: Det må være temmelig fint, når din mor kan lære dig at onanere?

17-årig: Ja, det må det vel, men jeg blev drillet med det, da jeg var lille, og det var jeg ked af. Men nu synes jeg, at jeg har fået noget meget godt ud af det, fordi det er ikke alle, der kan snakke med deres forældre om sådan nogle ting. Og det har jeg hørt fra andre, der har været kede af, at de ikke har kunnet snakke med deres forældre om sex.

Birgit: Du har set dine forældre bolle - hvad er det egentlig, du har set?

17-årig: Jeg har set dem lave gruppesex i de ganske almindelige stillinger, man nu laver, når man har samleje. Og så har jeg set dem med en pige, hvor hun bare var midtpunkt. Jeg blev chokeret over, at mine forældre lavede gruppesex, fordi jeg ikke har hørt fra andre, at deres forældre de lavede sådan noget.

Birgit: Men de så det vel heller ikke?

17-årig: Nej, det gjorde de vel ikke. Men nogle af mine klassekammerater har også

set mine forældre gøre det. Det blev jeg drillet med senere, og det blev jeg lidt ked af. Men senere har så dem, der har drillet mig, sagt, at det de egentlig har set, det har ikke været en sygdom, men som de senere har fundet ud af, det har været noget ganske naturligt noget, de har set.

Birgit: Der er noget om, at din mor også har snakket med dig om de ting?

17-årig: Ja, hun fortalte mig, hvordan man gjorde det med en bruser, hvilket jeg så prøvede, fordi jeg syntes, at det var spændende at prøve.

Birgit: Hun har også fortalt dig noget om, hvordan man kan tilfredsstille en mand?

17-årig: Jo, hvordan man slikkede en mand, det har hun fortalt mig.

Birgit: Hvordan gjorde man det?

17-årig: Ja, det kan jeg ikke sidde her og forklare. Der skal nærmest et TV til.

Birgit: Har du kunnet bruge de ting, du har lært af din mor?

17-årig: Ja, det har jeg. Jeg synes, at de ting, man læser sig frem til... man kan godt lære i sådan nogle "ælle-bælle-bolle-bøger" eller hvad det er, de nu hedder, hvordan man gør, men det er ikke illustreret rigtigt, så man kan se, hvad der sker. Når hun står og fortæller det, så ved man, hvad der sker.

Birgit: Hun har vist dig det?

17-årig: Ja, hun har vist mig det.

Birgit: Og det kan du godt bruge til noget?

17-årig: Ja, det kan jeg godt.

Birgit: Du er 18 år gammel lige om lidt. Hvordan tror du, at dit eget sexliv vil forme sig?

17-årig: Det ved jeg ikke, det har jeg slet ikke nogen fornemmelse af. Jeg ved, at hvis jeg ikke havde lært det, min far og mor havde lært mig, så havde jeg slet ikke været så langt fremme, som jeg er i mit sexliv.

Birgit: Vil du råde andre forældre til at gøre det samme overfor deres børn, som det dine forældre har gjort overfor dig?

17-årig: Ja, men kun hvis de selv føler, at de kan klare det, for ellers bliver det mislykket, tror jeg.

Birgit: Og hvor tidligt skal de starte med at snakke med deres børn om sex?

17-årig: Ja, det er lidt for sent at gøre det, når man når den kriminelle lavalder, men meget før.

Birgit: Det vil sige, at vi skal helt ned i vuggestuestadiet?

17-årig: Ja, hvis børnene kan begynde at forstå noget i den alder om sex og huske det, så synes jeg, at man skal starte så tidligt som muligt med at fortælle, hvad sex er, og hvorfor man laver sex sammen, og hvad det kan blive til.

Birgit: Hvorfor laver man sex?

17-årig: Fordi man synes, det er dejligt.